

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 311.

Femte Session.

97de Møde.

Mandagen den 27de Februar Aften.

(Forts.)

Sass (forts.): Det er nemlig en oprindelig christelig Moral, at man skal unde enhver Mand den Frihed, man ønsker for sig selv. Det er dette Princip, der ligger til Grund for mit Forslag, og dette er den sande Catholicisme, og naar vi gjøre det og forøvrigt bekjende den almindelige christelige Tro, hvad enten den saa kaldes for andre særegne Læresætningers Skyld den lutherst-catholiske, den biskoppelig-catholiske eller den reformerte Tro og Menighed), saa behøve vi derfor ikke at være romerst- eller græst-catholiske. Jeg skal forøvrigt bemærke med Hensyn til den borgerlige Lovgivning og Kirkebøgernes Førelse, at naar de Forskrifter overholdes, som ere foreslåede i nærværende Lovforslag, saa forekommer det mig, at der fra den Side ikke kan være den mindste Vanskelighed, eller at der derfra kan hentes nogen begrundet Indvending, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke har hørt nogen rimelig, grundet Indvending derimod. Lovforslaget gaaer ud paa at tilfredsstille den Trang, som der er for enhver Mand i den lutherst-evangeliske Folkekirke her i Landet. Man behøver heller ikke at frygte for, at det kan lade sig gjøre længere at negte denne Frihed; thi naar Trangen dertil først er bleven ret levende i Manges Bryst, som den Nar for Nar bliver, da søger man ikke længer eller anholder om en saadan Frihed. Friheden kan ikke udeblive, hvad enten den ærede Minister modsætter sig dette Forslag eller ikke; jeg er ganske rolig derfor; thi jeg har kun gjort, hvad der var min Pligt, ved at ind-

bringe Forslaget; Friheden vil komme, og jeg kan forstikke den ærede Minister om, at Troen derpaa ligger saa dybt i min inderste Overbeviisning, at jeg er fuldkommen vis paa, at det ikke staaer i noget Mennesses Magt længere at forhindre den.

Jens Sjørgensen: Jeg skal tillade mig med et Par enkelte Ord at anbefale denne Frihed, som jeg anseer for saa simpel og saa ligefrem, at det undrer mig meget, hvorledes man kan modsætte sig den, og det gjør mig ondt, at den ærede Folkethingemand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) ikke kan stemme for Forslaget. Han siger, at der mangler nogle saa Vædringer, men det skulde da have glædet mig meget, hvis den ærede Rigsdagsmand tidligere var bleven opmærksom derpaa og havde stillet nogle Vædringsforslag, som ved deres Vedtagelse kunde bevirke, at Forslaget blev ophøiet til Lov. Jeg skal tværtillade mig at anføre nogle historiske Bemærkninger, som maaskee ikke staae i Forbindelse hermed; thi vi Syder boe saa langt fra Kjøbenhavn, at vi ikke altid faae at vide, hvad der passerer; jeg vil ikke sige, at vi boe vestenfor Lov og Ret, men vore Forhold derovre have dog undertiden gestaltet sig heelt underligt. Naar der her i Salen er blevet yttret, at man sandt det meget underligt, at en Præst vilde sige, at man ikke kan sige, hvad en Præst kan finde paa, saa synes det mig virkelig slet ikke at være Noget at forundre sig over. Naar man nemlig gennemseer hele Kirkehistorien, synes det at stadfæste sig, hvad Jesus forkyndte for sine Apostle, da han sagde: „Og de, som ihjelslaae Eder, skulle mene, at de gjøre Gud en Tjeneste dermed!“ Jeg skal blot nævne et eneste Exempel derpaa: Den Gang, Johan